

wuleczu hwojateho ducha, kiž cžlowšte wtrobny japišimnje a žamo wšchšche wšchěch rosdželow rěčow a waschnjom je pošběhnie f Bohu. —

Tež dženža jako hwojatti. Sažo je biblija wotewrjena. Esłowo naš stromi: „A woni buch ušchitzy polni hwojateho Ducha“. Njeje to hwođeženje sa naš we časju wulkeje njewěry kaž zyle zuse, njesrosymliwe? W pschitwarku templa žu wu-čžomnizy šhromadženi. Dawno je tuta hwojattiza spalena. Jerusaleu njeje wjazh, šchtož něhdy bě, a šchto naš Jerusaleu stara, my žmy w šerbiskim kraju. Plomjenja, kaž janyši žo pokazuja, ale plomjenja žu žo wupalile. Schumjenje žo f njebjes šběhnie, kaž mōzneho wchora a napjelni zylš dom, w kotrymž běchu, ale wětr a wichor drje hiščeže šchumi tež psches šerbiski kraj wot Čžorneho Boha hač dale do hole, ale Božeho ducha wōn nam nješchijnje. Zyle drubi duch něš njes nami bydli a knježi, duch pschibōštwu a njewěry, duch šažaklošče a wotpada, duch ščōšče a helščeje hidy pschecžimo Bohu a jeho kraleshtwu a žyrkwi. W žyrkwiach žo dženža jako hwojattizna historija čžita a wožady žo wōdla a špěwaja: „O, hwojaty ducho, pōj wšchaf f nam!“, ale tutyh špěwarjom a modlerjom je hūto malo došč a žim napšchecžimo što tyžazy šte, a, kotrymž je mammon jich Bōh a niž Jesuž Chrystuž se hwojim hwojattym duchom jich wōdžer, ale antichrist, kiž Bohu wšchekomōnemu a wšchekomōn- nemu wōjnu pschipowjedži a jeho hwojattemu žynej. Šralowšte trōny žu špowalane, ale duch bohašabčeža a šapřecža, duch ma- terializma a naturalizma, duch tuteho šwěta a jeho hrěchow a žadoščow je žo na trōny žyduyl. Tu njeje žana bojošč wjazh psched hwojattym Bohom. Tu njeje žana lubošč wjazh f njebjes- štemu wōžer. Tu njeje žaneje džakneje modlitwy wjazh w do- brych časach žohnowanja. Tu njeje žaneho wolarja f Bohu wjazh w časach nudy. Boha dyrbjal žo bojošč? Jeho njeinaju a njewidžu, duž do jeho njewěrju. Šbōžnika dyrbjal pntacž, ko- trehož tola njetrejam, hdyž hrěchi njeinaju abo je žebi žam wōdawam. Na tamneho pomoznika w njebjesach dyrbjal žo špšchecžecž a twarič na teho, kiž je ni što šrōč, jako žo hiščeže f njemu wōlach, njebježa šamknyl a w mojej nudy nje wo- pušchčžil a žameho wōstajil? Šdy by jedny Bōh byl, by nje šhšchaf! Šdy by wōn lubošč byl, by mi pomhail! Něš žo wjazh ja nim njepračham a wo wěčžnošč njerōžu a do žanyh njebjes a žaneje hele a žaneje wěčžnošč wjazh njewěrju. Ša žym wot žo čžiknyl tute džecžaze bludy a rostorhal stare šwa- ški, kiž žu nje dolho došč džeržale. Něš je moje hešlo: Žes a pij a rešwaj a wješel žo a wuži to žiwjenje! Šrōtki je časž! Šahe došč čži žnjercž pschidže a rosbije wšcho, šchtož žy a mačh a ničž wot tebe njewōstaje, hač horška prošha.

Dha žu hwojatti nam tola dženža jako pschidžle. Čži šoro wšchitzy šwa, kotrychž žym jako džecž w domžazej žyrkwi wi- džal a derje šnal a lubowal. Ruka, kiž tam něhdy pschecžele hralesche, je dawno špadnyla. Lubeho, nana rt je žnjercž dawno šamknyla, ale hlaj! Bože šlowo tu hiščeže je! Ššwojattizne šhěrlyšche hiščeže šlincža! Š wjele štow tyžaz rtow žo f Bohu dženža jako horje šbēha hwojattizna modlitwa: „O, hwojaty ducho, pōj wšchaf f nam!“ Ženje tutu šchecženizy Božu tak nušje sa načhe šhore dušche trebali nješžmy, kaž runje něš w časach wulkeje njewěry a žalostnyh hrěchow. O, hwojaty ducho, pōj wšchaf f nam a budž nam wōdžer a wuežer we tyžazo- rnyh šhudach! Budž naš bēdžer we čžekšich wōšowanjach, hdyž bratr pschecžimo bratrej šteji! Budž nam pomoznik we tyžazo- rnyh nušach, čželnyh a duchownyeh, šwonkomnyh a šmutskom- nyh, krajnyh a žyrkwiškich! O, hwojaty ducho, pōj wšchaf f nam. Nihdže hewaf žaneje pomozhja naš wjazh njeje. My žmy se wšchelakimi trošchtarjemi a pomoznikami špytali a žmy

do pschecž hšubschje nudy a hamby pschidžle. My žmy f wo- henjom a njecžom, f wōjnu a frejšchecžom špytali a wjele drohich čžlowškich žiwjenjom žu woprowanyh! My žmy se wšchaj čžlowškej mudrosčju a rošomom špytali, ale wšcho bjes Boha a pschecž wjetšcha žu našcha nusa! My žmy wo pomoz wōtali f ranju a f wjecžoru, f polduju a f poštožy a ščōčžnje we pošlednyh dnjach drubi šrōčž wo pomoz prošyli tamny amerikanški lud, kiž na tamnyh brjohach ožana bydli. Šodarmo! Šodarmo! Mašche hūšienstwo je wjele njenje šwonkomne, kaž wulke tež tute je, ale wožebje šmutskomne. Dušcha našcheho luda je šhōra a ščazena a je žnjercži blisko a tola wumrjecž nje- mōže. Šytažny tola ščōčžnje jako načhu pomoz wšchšche naš! Wocži horje! Wutrobny f Bohu! Wōn je našchemu wbohemu ludu w šandženyh šestotetkach hūto hūto f čžemnoščow jako f šwětku, je ščazena jako f pošbēhjenju, f hrěchow a winow a žylšow jako f wōdacju hrěchow, f wěrje a mērje, možy a wje- želu pomhail. O, hwojaty ducho, pōj wšchaf f nam!

Bože šlubjenja hiščeže placža! Bože hwođi žo hiščeže hwođeža. Boži wōhen žo hiščeže pali! Boži wichor hiščeže šchumi! Boži pošli hiščeže psches kraj du a hwođeža! Boži duch tu hiščeže je a hwožer a žylni a wuežer a šabori čžlowške wutrobny! Wěrjich, žo wōn pomhacž wē, abo štejšich hiščeže na- dala? Šlodaj nuts do twojeje biblije: „Woni buch ušchitzy polni hwojateho ducha“. Še wōeno? Woprowdže? Še mōžno, žo žu to čži žami wuežomnizy, kiž tu psched ludom je wšchěch krajow wo šeržu Chrystužu hwođeža, našchim šchžžowanym a žanjenym šbōžniku, kiž psched něštrymni tyžženjemi, čžichi žatt, w nōžnej čžišchitwe čžetaju, žury durje šamkny, wšhele šažunu, žo tola njeby ničto šhšchaf, žo hromadže rěčža wo tym, pschi kotrehož žnjercži ščōžy žo šacžmi. Šam čžemna wōž, šamknyne durje, bojošč a štrōžele pschd ludom, šapřecže a čžē- žanje a tu něš hwojatti-šwětky džen, jažne šwětko, šjawne wu- žnacže psched tyžžazanti, žmūžitošč, njeboššlwošč, wēštošč a wulka wješelšč! Šsu to woprowdže hiščeže čži žami mužōjo abo zyle drubi? Šchto je žo ščalo? Šajki džiw Boži žo tu ššewi? „Woni buch ušchitzy polni hwojateho ducha“ a wōn je žim šlabu wērnu žyluil a wšchu žebicžnošč f wutrobom jehual. Wōn je wšchu čžemnošč šacžeril a f njebjeskim šwětkom jich wu- troby rošhweškil. W hwojattiznyh wōhenju je žo žich šla- bošč a bojošč žnicžila a špalila. Něš žo pschecžehanjow wjazh njeboja. Něš žich žmēch a hanjenje wjazh nještrōži a nješa- mōš. Woni džeja hwoj pucž we žylnej wjekelei wěrje. Woni wušnawajo šeržu předuja, na kotrymž jich dušcha wšky. Ššwojaty wōhen lubošče f temu wjeleje je do jich wutrobom padnyl, a něš f jich šlowow rěči a f jich wocžow šapa. „My žo wšchaf teho njemōžemy wōstaječ, žo byčžmy njerečželi wo tym, šchtož žmy widželi a šhšcheli“. Něš jako pošli Božeje hnadny do wšchěch krajow čžahnu a žu hwođežo je šlowom a škut- kom, f čžerpjenjom a wumrjecžom a njeboja žo psched jaštwom a njecžom, niž psched šawami a wōhenjom a šchžžom!

O, hwojaty ducho, pōj wšchaf f nam! Ty budž tež našcha mōž! Šbēhaj a pomhaj, tež nam! Wōšchew a trošchuj tež naš! Šchtož je psched 2000 lětami wutrobny šapōšchtolow šbo- žomnyh a šbōžnyh čžiniko, dženža hiščeže nješnjertnym du- šcham mōž a žylnošč, rada a hnađa wōstanje. Druha pomoz njeje. O, hwojaty ducho, pōj wšchaf f nam! Šamjen. O. w B.

Lutherowe šlowa.

„Šbōža wožoba w mandželštwje dyrbi hwojeho šadawōta hladacž. Muž dyrbi warbowacž, žona dyrbi paš nalutowacž. Šehōdla mōže čži žona muža wobohacžicž, niž paš muž žonu: pschecž nalutowany pjenjež je špšchi dylki warbowany.“

„Njemóžu dowobarač, so mi had do jahrody salěšy; tola uadenidu-li jeho, faražu jeho a powěšnu jeho na plót; to móžu jonu na kóždy pad dowobarač, so mi hnešda w jahrodze njetwari. Kunjo tať tež njepočinkam njemóžu dowobarač, so tu njebychu byle; tola so we mni knježa a mozy maja a so so pschuwutnu a rosšěrja, to móžu dowobarač.“

„Hdžež kšesczan w štytnosczi, myh a šrudobje, w štrašche a njesbožu, tam njeje žaneho troschta ani žaneje pomogy, khiba so so modlitwy džerži a so woła k Bohu wo pomoz.“

Swjatkowna modlitwa a próšwa Knjesoweho japoschtola.

Efes. 2, 15—19.

Stóš (W. miš. S., czo 125): **Wi** je so kmlnosć poskicžka ac.

Duch šwjaty, š Boha wukhadžazy,
je wulat na wscho cžěko so;
Deschek wón je dusche wofschewjazy,
š nim sbožo je so dostało
wschém do Křystuška wěrjazy
psches njeho wukwabodženy.

Wón do wutroby płodži wěru
nam se šwědeženjom lubošnym;
naš k šbožnom' pokazuje měru,
hdžž poskicža troscht tšchuwym,
so Šbóžnik Boži Šesuf je,
kž do njebež naš dowiedže.

Tež luboscž wulwa wón žiwu
do dusche š Božoh' bohastwa,
hdžž wutrobu wschaf mikoscžiwu
nam Šesufowu wotkřywa;
nam Šbóžnika wón pschetršnja,
naš móžnje š njeho wofschewja.

Duž japoschtola Knjesoweho
je šwjatkowna to modlitwa,
so wutroba so hori jeho
džě š **Džalom**, so je dostała
so wěra nam po Šesufa
a luboscž š njeho płódnwa.

A š dobom **próšwa** šběha jeho
jom' š wutroby so k njebežam,
so póšlat Wótž by njebeškeho
móz Troschtarja a wofschew nam,
kž rosom dawa k póšnacžu
a šahorja nam wutrobu.

Wón Duch je, kotryž rosšwětluje
nam woczi myšle nascheje,
pucž k Šbóžnikaj nam pokazuje
šrijedž wscheje šwěta cžěmnošče,
so póšnajemy bohastwo,
kž š Šesufom nam dawa so.

Wschaf herbstwo ma ja šwojich šwjatych
Knjes šhowane najkřašnišche;
tu w zšobje naš hiščeje jatyh
w dom junu šbóžnych powjedže
a křašnosć tam da wěcžnu nam,
— haj, herbstwo nasche chže byčž šam!

Winowatosče, kotrež maja kšesczanszvy starschi a domjazy pschi wocžehnjenu džěczi.

(Pofracžowanje.)

„Pschi wschěch tych šrudnych wobštejnoscžach nascheho cžaza“, tať pschednošchowsche dr. Cordes, „pytaju pilnje sa tymi, kotřiz šu na tym wina, ale jara malo je jich tych, kž dopósnachu, so

šu na tym wschém najbóle wina šobu cži, kotřiz maja džěczi wocžahnyč, a to we wschěch wofschtach luda. Pschetož hlaj, to wuměštwiwo, so móžejch džěczi wocžahnyč je šabhte a šhubjene. Haj hórje hiščeje, tež ta pschibšchnosć, so maja cži, kž šu a wocžehnjene džěczi powołani tež wopravdže něť džěczi wocžahnyč, so wjazy njespóšnawa a njespšchpóšnawa! Wocžahnyč dhrbkeč džěczi, kať wobcžezne to tola! Mašch tola lěpscheho cžinicz hacž so so na džěczi hnešach! Šteja ja tym, so bychu po móžnosći malo džěczi měli, a tež tutym chzedža potom hiščeje malo a njedofahazeho poskicžicž.

Džěczi wocžahnyč to je něschto šastatške ja jich jara wjele. Mječ so tola džěczi wuwija kať chzedža! Ženje niz mlody šchtomit pschuwjasowacz abo wuršowacz. Ženje niz wolu tych malych podkšocžowacz, ně, šim wschu wolu wostajecz! Mječ cžitaju, šchtož chzedža, a byrnješch to hewat nětaške wofkocžiwu powjedancžka byle; mječ šlyšcha, šchtož šim džiwadło pschedštaja, a byrnješch to lue mandželštwolamanje bylo; uječ běhaju do šina tať husto hacž to chzedža, byrnješch to luty njerjad byš, šetřž šim šich myšle šahori a wonjerjedži“.

„Bě to psched lětami“, tať šuperintendenta Cordes praji, „hdžž běch hiščeje mlody duchowny. Tehdy rjekny mloda holza, kotřiz běch runje konfirmowal, k macžeri: „Šo njeje nicžo ja tebe!“, jako bě macž na holzynyh blidže knihu namatala; šotraž wo wězach luboscže jednaišche. Tehdy šapocža so to nowe mašchnje, so wocžehnjene džěczi do kuta šnjetachu. A tať je to dale šchlo psches šene žyle cžłowške žiwjenje. Šedny žylš narod je dorostl, kotremuž je to, šchtož wukublanje njenuješch, nimale žyle njesnate. Dženža něť žnějemy płody š teho: džiwje wašchnje, kotrež škoro hóršche byčž njemóže.

Wo pschicžinach teho so je so nam wscho tať rosšnje rošypalo, pišasche njedawno něchtón tole: „Pschypad to njeje, so so 18 lět po šapocžatku teho tať mienowaneho „lěštolna džěscža“ (tať njenuja husto 20. lěštolnyh!), jako cži přeni wucžomzy teho noweho cžaza wješela do našchich rynchow šastupichu, našcha móž so na dobo šleni. Še to to naturške wjecženje jeneje wopat wocžehnjeneje mlodžiny na tyd njemudrych „štarých“.

„Š temu pschidajmy“, tať dr. Cordes dale rjekny, „ššonečnje wobras š najuwšcheho cžaza. „Wofšišche Zeitung“ pišche: „Mjedželu popoldnju wuhotowa šwobodna šozialistška mlodžina a šozialistška proletariška mlodžina Wulfo-Šarlina demonstraziju w Richelsberge, hdžež knježa hólzy žadachu, so by so hnydom dotalny štat powróčil a so kommunistške šjednočženštwu wutwarilo. W šamšnym cžazu wuhotowa štrona nje-wowitšnych šozialdemokratow w Šeufölln demonstraziju ša šwětowu šchulu. Čžah, na kotřymž so něhdže 800 džěczi wobdželi, bu namjedowany wot 8 lěšneho hólza; nješesche wulku tašlu š napřimom: „Přecz š žemi nabožiny!“ Ššotre holecži nješechu šlanš, něšotre tašle, na kotřychž štejesche: „My žadamy šebi šwětnu šchulu!“ Ša jenyh měštnje rěčšchta; Adolf Šoffmann a Šneider-Šeuföllniški. Ša šonzu wošachu džěczi: „Přecz š pschiwěru! Šława šwětowej šchuli!“

Šchto prajimy my temu wschemu? Šať to dale njendže! Šo wscho woła, so rosponimamy a so so wobrocžimy, to wscho woła nam do šwědomija: „Kšescženjo, do boja!“ Pschetož, šchto dhrbi šapocžecz š tym hdžž niz my! Woražče my, štaršchi, tola ššonečnje hinajšchu bróšdu! Dhrbi dha našch lud šahinyč? Dhrbia dha našch nasche džěczi a džěcžidžěczi šakšiwacz kať tamny k šmjerezi šakšidženy nješhmanit šwoju macžer šakšla: „Macže, ty šy wina na mojej šmjerezi; pschetož jako ja k přenjemu rasej kradnjene rěpy se šukodoweho pola domoj pschinyšech, šy so ty šmjala a prajika „Ššy mudry hólz!“ a ja šym dale krocžil po

tutym puczu, kotryž jutje tať žalostneho kónza namata. **Bo-
flecze tebi, macze!**“ Za macz pať wuczejny, wolajo: „**Běda mi!**“

Bo tym wšchem křnem tola wěcze prajicž a wuwběhnyč, jo macze wy wšchitž winowatošcže sa woczehnjene džeczi. Haj, njech je to woczehnjene tať wobcžežne a czežke a samowjenja polne kaž chze; wono je jenož twoja pschibluschnoscž, kotruž mašch Boha dla. Je czi saštaranje džeczi, njech žu to twoje abo niz, doměrjene, njeye to na tym došcž, jo je s jedžu a s dra-
stju saštarajch a do schule sezelešch, ně, ty dyrbišch je je wšchej žiwědomlivošcžu woczahnyč. Bóh budže žebi junu šicžbowa-
nje wo tym žadacž. Jesuž je ras to wótre žlowo prajil: „**Schtóž
pať pohóršcjuje jeneho wot tnych mólčžich**“, t. r. schtóž pschida,
jo bywa hubjenu a šth, „**temu by lepje bylo, jo by mšnyšči ka-
mžen na jeho šchijju potwješchenu a wón potepjenu byl w morju,
hdžež najšlubšche je.**“ So pať džecžo byla hubjene a šle, ja to
hušto hižo dožaha, jo nejžby nicžo cžimil, jo by jo k dobrenu
woczahnył. Njemóžemy tehodla do žyła ženje dočž žiwěmi byčž
w pschibluschnoscži woczehnjena a wuublanja. Tehodla pro-
schu džemža wšchitčich, hižo to nastupa, tať naležnje, kaž to sa-
móžu: „**Pšchedobdžcže žo žylo k temu pschewědčeznju: ja nje-
žnem džecžo ženje žebi žamenu pschewědčeznjicž a wšchem móž-
nym pschipadnym šacžičezam, ale dyržju žo najžiwěrněšcho šta-
racž, jo by wuubowane bylo psched wšchitčim žym a jo by wo-
czechnjene bylo k wšchemu dobrenu. Duž njech ma to kónza
s tym, jo wšchemu dacž hičž kaž to dže, jenož jo njeby hary měl!
Dže to wo pschewjele: ja moje džecžo, ja mój lud a tež ja mnje;
pšchetož, ja žym wón přeni, kotryž je samowitny ja to mi do-
wěrjene džecžo!**“

Me jo je to moja pschibluschnoscž, jo džecžo woczahnu, je
haffe jenož to přenje. K temu žo hnydom pschisamknje to wulke
czežke pračhenje: „**Kať dopjelnu winowatošcž woczehnjena?**“
(Pofračžowanje.)

Zyrkej a štat.

W žejmach jednaja pschezo hičcže a pschezo jažo wo ja-
kónjach, žyrkej a to schtož jeje, nastupaznyč. Tať bu we wubjerku
šakšeho žejma pschijaty nacžisť ja šakón, kotryž postaji, jo wjazh
šchulšta a žyrkwinska žlužba nježmētej jednoczenej byčž. S tym
je prajene, jo tehdy, hdžž žo měštno jeneho žyrkwinskeho wu-
czerja wobžadži, s tym tež njeye to hacž dotal s tutym měštnom
šwjasane šantorow měštno wobžadžene. Šdž wušwolenu wu-
czer nješwoli do teho, jo žyrkwinsku žlužbu žamwot žo na žo
wofnje, dyrbi žo wožada ja drugeho šantora štaracž. Schto
šakón nadróbněšeho wo tym postaja njeye hičcže štate, njeye tež
hičcže w žejmje žamym pobnył ale jenož haffe we wubjerku.
Duž žo tež dróbněšeho wo tym prajicž njehodži. Želi jo tutón
šakón móž doštanje, pschidžža s nim roškadžowanja wulkeje waž-
noscže, wožebje tež te žyrkwineje schule, wožebje pračhenje bydle-
nja ja šantora. W někotrych wožadach žo hižo wo tutych pra-
šchenjach jedna; pschi tym žo połaže, kať wóšcžiwje a njelube
žu. Žyrkwina wožada imēje s wjetšcha to prawo na wobždlenje
něcžičkeho žyrkwineho wuczerja a šantora w žyrkwinej schuli a
niz jeno to, želi jo je schula žyrkwina schula, natwarjena na tať
njenowane žyrkwine lehnštwu, žlužcha schula tutemu žyrkwine-
nemu lehnštwu (Kirchschullehn), šotrehož šarjadowat je žyrkwine
pschedštejicžestwo; schulšta gmejna nima tu potajkim prawa na
wobžedženštwu schule. Hižo s tuteho połaška špónajesch, šelko
a kať wažnych pračhenjow s jeneho tajšeho šakónja wušcžicž
móžēja. — Žene podobne pračhenje, wo kotryž žo tež w žej-
mach něšle hušcžičke jedna, je to pohrebničcžowe pračhenje,
šotrež na wažnoscži pschiběra psches wuštupny žyrwe. Radikalne

štrony žebi tu žadaja šběhjenje wšchěch dotalnych prawow
žyrkwje, haj, jo bychu žo pohrebničcžka do žyła wužwójke. —
So Šakša we wšchěch tajkich pračhenjach žobu na přenim
měštnje šteji, njeye pschi něcžičkim šestajenju wušcnošcže žadny
džiw. Džito jenož je, jo žo czi, kotryž žu w tajkich pračhenjach
hinajšcžeho mēnjenja a žwoje dotalne prawa wobžene widža,
bóle a doraimišcho njewobaraju s proteštom a s podobnym wuštu-
pjenjom. Pobrachuje tu pschezo hičcže žruteje organizacije, žru-
teho šarjadowanja. Šdžž we „**Volkstkirchlicher Laienbund**“ jeme
tajke šhromadne šarjadowanje mamy, je tať, jo tuto hičcže
wšchudžom došcž lubošcže a pschiwěka namakalo njeye. Nječ
žwjaškowny duch Boži w našchich wožadach šbudži wjazh pro-
teštowazeho, roškadneho, wěšeho a w žwojej wěrje wježeleho
ducha! Šefamy tola proteštantajo So bychum jo to tež był
w pošnym šmyšle tuteho žlowa.

Picžby.

Nješuff, njeprawda, šošcž pschibywa. Njeby-li to hičcže
wjedžal, pohladaj do šapškow žudništwow. Šakške justizne min-
šterštwu wójewja se žwojich šapškow, jo bu 1915 pola hamškich
žudništwow 39 483 šhostanskich wěžow ličžene, 1920 pať 101 082,
pola krajnych žudništwow w lěcže 1915 7140, w lěcže 1920 pať
13 623. Wobštorženjom bě žich 1915 na 34 538, w lěcže 1920
pať 120 605; mandželštwow bu žich 1915 dželnych 1932, w lěcže
1920 pať 6525.

S bliska a s daloka.

Čžadž mjes Božim špicžom a žwjaškami bě napjelny
pschede wšchem s dwěmaj pračhenjomaj politiki. Schto budže
k 12. meji, že šotrež žebi ententa žada wotmowjenje na ult-
matum 6. meje? to bě to jeme šhutne pračhenje a to druge:
Schto budže to tam w Šortkej Šchlesyškej, hdžež je psches na-
móžny nadpad pólskich cžrjódow krajne wojowanje nastalo?
A šakše buža to lěška žwjaški? s tym wobšamkny drje tať něšotry-
šchuliz tuto wobmyšlowanje. Šdžž tute rynežki cžitajch, hižo
něšakšeho wotmowjenja mašch, njech tež niz hičcže pošlednjeho!
Bóh daj, jo njeby wono wo nowym krejšliwanju rěčžalo a
wo noweje wójnje, šotrež něšotši s teho, schtož tam k ranju žo
štala, wěšcžka! Wny njeyšny tola tať jara daloka wot Šornjeje
Šchlesyškeje ani tež wot pólskich a cžěškich mješow! A schto wšcho
pschinježe 12. meja a to wotmowjenje abo njewotmowjenje
němškeje wušcnošcže, to tež hičcže žwjaški njewidžičich. Tež tu
žo pod walami tnych papjerjanych notow, wucžinjenjom, dopiškow
dymu wójnški woberť. Móžno, jo bywa hičcže dolho pošdšchenu,
wupražnyčž tola budže — žhiba jo cžlowježojo a ludž žo mjes
tym wobnowja žylo — schtož pať njeye ani našdala k wěrje po-
dobne. Šak to pschi tajkim žwjaški žwječičich? S proštwu a
s dobroproščenjom, jo by žwjaškowny duch šacžahnył do wutro-
šow, domow, do žyšeho luda; pschede wšchem, jo by jenofšim
lud žo nakasacž dať, w žebi pschihotowacž dom a bydlenje tutemu
duchej žwjaškownemu!

W **Budyščinje** ššhadžuje žo žrjedu, 18. meje, popoždny wo
3 hodžinach šerbška předašška šonferenza w Ššerbškim Domje.

Šištowanje: M. w B. sa žwjaštu trojizu. — W. w B.
ša 1. po žwji. tr.

Šamolwity redaktor: šaraj Wyržacž w Šošacžizach.
Čžičcž a naklad: Ššmolerjež knižicžičcžeznja, šap. družštwu
s wobny. ruť. w Budyščinje.